

MEGJELENIK
a
SULITÜKÖR

2013/2014

**A megújult Sulitükör hatodik számát hívta életre
a 2013/2014-es esztendő.**

**Az évkönyv gazdag és színes oldalai felhalmozott tudásról,
tapasztalatról, történésekről, találkozásokról és élményekről
mesélnek.**

A Sulitükör az iskola titkárságán vásárolható meg

2014. június 9-től.

Ami a szívemet nyomja

Az én lelki problémám akkor kezdődött, amikor édesapám eladta a kedvenc lovat. Pompásnak hívják. Színe fekete, körülbelül 180 cm magas állat. Intelligens, okos, szeretetre méltó. Imádtam rajta lovagolni, mert soha nem hagyott cserben. A többi állattal is jól megvolt a karámban. Nem bántotta soha őket. Lovas kocsiba fogva is szeretett száguldani. Egyesben és kettesben is be szoktuk fogni apuval.

Egyszer érkezett a pillanat, mikor édesapám közölte, hogy meg kell válnom tőle. Engem nagyon szíven ütött. Szegény állatot azért kellett eladni, mert idős volt. Amikor jött érte a szállító, nagyon elkapott a sírás, alig akartam elengedni. De édesapám megnyugtatóan, hogy jó helyre viszik, és ilyen sora lesz ott is, mint nálunk.

Azóta a többi lóval is szorosabb a kapcsolatom, de még mindig a Pompás után sóvárgom. Mindig nézegetem a vele készült fotókat, videókat.

A ló hiánya még mindig fáj, de bízom benne, hogy az új lóval is ilyen szoros lesz a kapcsolatom.

Pintér Dominika

7. osztály

A sámli, a stelázsi és a smarni

A busz 7:45-kor gurult be az iskola elé. Mi ketten egymás mellé ültünk legelől. Nagyon sokat nevettünk, leütöttük a sárga autókat, zenét hallgattunk, csak Bogi egy idő után megunta, ezért Harry Pottert olvasott.

Első utunk Tatára vezetett. A múzeum a régi malom épületében volt. A kiállítási tárgyakat a környékbeli falvakból szerezték be. A földszinten mindent megtaláltunk, amiket a sváb emberek használtak: volt házi oltár, konyha, szerszámok, kukoricamorzsoló kosár. A következő emeleten a tisztaszoba bútorait tekinthettük meg. A bútorokra különböző mintákat festettek. Az ágyvégeken az évszámot és a tulajdonos nevét is feltüntették.

A tetőtérben régi stílusú német ruhákat állítottak ki. Érdekes, hogy az akkori esküvői ruha sötét színű volt. A ruhák mellett emléktárgyakat is láttunk.

A tájházat elhagyva siettünk a következő állomásunkra, Budaörsre. Ott a Jacob Bleyer Heimatmuseum helytörténeti gyűjteményét tekinthettük meg. Az első kiállítóteremben a város mindennapjait mutatták be. Ezután a tisztaszoba egyszerűségére csodálkoztunk rá. A következő helyiség a konyha volt, ahol nem találtunk kemencét. A falon festett porcelánok és falidíszek lógtak. Ezután beléptünk egy ruhákkal teli szobába. Ott különböző alkalmi és hétköznapi viseleteket láthattunk. A nőknél a kötény és a kék harisnya volt a legfontosabb az öltözékben. A férfiak öltözetét a fekete szín jellemezte. A mellette lévő teremben cipőket, kendőket, anyagokat állítottak ki.

Mindkét múzeumban ki kellett töltenünk egy totót, amelyet Éva néni állított össze. Miután megoldottuk, Éva néni egyből kijavította, ezekért kis és nagy ötöst lehetett kapni.

Ezután még elmentünk volna fagyizni, de zuhogott az eső, így ez a program elmaradt. Itt véget ért a kirándulásunk.

A hazafelé vezető úton zenét hallgattunk, beszélgettünk az emlékekről és játszottunk.

Fáradtan, de élményekkel telve érkeztünk haza.

összeállítás a résztvevő tanulók beszámolóiból